

İTİRAFLAR'IN YAZARINDAN

—
Çeviren:
Vaner
Alper
—

—
Dünya
Edebiyatı
Roman
—

Katil

Kanae
Minato

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

İtiraflar

KATIL

Orijinal adı: Ribaasu

© 2017, Kanae Minato

Bu kitabın ilk baskısı 2017'de Japonya'da Kodansha Ltd., Tokyo tarafından yapılmıştır.

Türkçe baskının yayın hakları Kodansha Ltd., Tokyo aracılığıyla alınmıştır.

Yazan: Kanae Minato

Japonca aslından çeviren: Vaner Alper

Yayına hazırlayan: Başak Kıran

Yayın hakları: © 2022 Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Haziran 2022 / ISBN 978-625-8344-30-1

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Serçin Çabuk

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Katil

Kanae Minato

Çeviren: Vaner Alper

“Kazuhisa Fukase katildir.”

Okuduğunda birden nefesinin kesildiğini hissetmişti ama bir şekilde sakinleşmesi, belki de bugün olan onca şeyin kendisini sonunda bu noktaya getireceği sezgisinin bilinçsizce içinde bir yerlerde yeşermesindendi.

* * *

Arabanın ön camına yağmur damlası düştü. Bir damla, iki damla derken camda bir yen büyüklüğünde açık kahverengi lekelere oluştuğunu gören Kazuhisa Fukase, saydam zannettiği camın altında ince tozlarla kaplı olduğunu fark etti. Silecekleri çalıştıracak kadar yağmıyordu daha. O zamana kadar da gideceği yere varacaktı muhtemelen.

Erkek giyim mağazası ve restoranların dizili olduğu şehirlerearası yoldaki kavşaktan dönüp, birkaç yüz metre gidince Kanagawa Narasaki Lisesi'nin ana girişi görüldü. Nishida Ofis Makineleri AŞ satış elemanı Fukase'nin görev alanındaki müşterilerden biriydi burası. Beyaz üstüne mavi renkli harflerle şirket adının yazıldığı arabayı ana bina girişi yanındaki misafir park yerinde durdurdu. Yağmur hâlâ tek tük damlalarla camı lekeleyecek kadardı. Torpido gözünden şirket kimlik kartını çıkarıp boynuna taktı, yan koltuktaki küçük mukavva kutuyu koltuk altına sıkıştırdı ve girişe kadar koşarak gitti.

Şirkete girdiğinden beri –iki yıl üç aydır– her hafta en az bir kez Narasaki Lisesi'ne uğradığı için, girişteki görevlileri hafifçe selamlayarak içeri sorunsuz girebiliyordu. Hiç duraksamadan ilk kattaki öğretmenler odasına yöneldi. Sabah saat on bir, üçüncü ders saati

olduğu için, koridorlarda dolaşan öğretmen ya da öğrencilerden eser yoktu. Temmuz ayında klimalar çalıştırılmaya başladığından beri kapı pencere her yer kapalıydı. Bu kapının üstüne “Dönem sonu sınavları zamanı öğrencilerin girmesi yasaktır!” yazılı kâğıt yapıştırmışlardı.

İşi olduğu için gelmesine rağmen boş bir eve gizlice giriyor-muş gibi kapı kolunu tutup yavaşça çevirdi. Biraz açılan kapıdan zayıf vücudunu içeri kaydırır gibi girdi, kapıyı ardından ses çıkarmadan kapattı. “Üçüncü Sınıflar” tabelasının tavandan asılı olduğu bölümde, en arkalarda Kousuke Asami görüldü. Bir bilgisayara bir ders kitabına bakarak parmaklarını oynatıyordu. O bir sosyal bilgiler öğretmeni-ydi. Fukase, Asami’nin arkasında dikildi, Haçlı Ordularınının Seferleri, Dünya Tarihi gibi kelimeler görüldüğünde Asami koltuğuyla birlikte ona döndü.

“Aa, Fukase, sen mi geldin? Seslensene ya!”

“Rahatsız etmek istemedim.”

“Fark edilmemekte senin üstüne yok gerçekten. Dosyaları şimdiden getirdin mi yoksa?”

Bir saat kadar önce Asami’den faksla on adet kâğıt dosya siparişi gelmişti.

“Bu miktarda siparişi ofisteki depodan da karşılayabiliyoruz. Hepsi pembe olacaktı, değil mi?”

Fukase elindeki mukavva kutuyu Asami’ye verdi. Asami, kutuyu dizlerinin üstünde açtı.

“Yaz tatilindeki ikmal dersleri için bu. Diğer derslerden farklı olsun da ne renk olursa olsun. Bu kadarlık şey için buraya kadar geldin, zahmet oldu, kusura bakma.”

“Az sayıda olsa da bize sipariş geçiyorsun, ben teşekkür ederim.”

Asami, kutunun içinden seok irsaliyesini çıkardı. Tanesi 70 yen, vergi dahil hepsi toplam 756 yen. Arabayla tek yön kırk dakika süren şirketten böyle uğraşp almasa, okuldan on dakika yürüme mesafesindeki süpermarkette ya da 100 yen mağazalarında benzer ürünlerin 3 tanesini 100 yenden satıyorlar. Oraya kadar almaya gitmek yorucu geliyorsa ucuzcu internet sitelerinden sipariş etse ertesi gün okula getireceklerdir. Okul bunları satın alırken ucuza getirmek için uğraşmıyor hiç.

“Öğrenci velileri arasında tedarikçi firmalarla fazla içli dışlıyız diye bizi itham eden biri var” demişti Asami bir seferinde. O zaman ne diyeceğini bilememiştir. Fukase’nin kendisi de “Neden bizden alıyorlar?” diye düşününe düşününe iş yapıyordu çünkü. Ama Asami onun cevabını beklemeden devam etti.

“100 yen mağazaları ya da Uniqlo falan, bireyler alışveriş etsin diye açılmış yerler. İçli dışlı olmakmış! Devlet daireleri ve okullar o yörenin köklü şirketlerini korumakla da görevliler; aklına bile gelmiş midir acaba? Biri olmadan diğeri olamaz bunların oysa.”

Anlaşıldı şimdi. “Memurlar vergilerden besleniyorlar” derdi hep ama küçücük bir şirkette çalışan kendisinin de toplumun örtülü rızası sayesinde yaşayabildiğini üzülererek fark etti.

“Kaçayım ben. Yine bir ihtiyacın olursa çekinmeden ararsın.”

Tam da bilgisayarda ekran koruyucu çalışmaya başlamıştı. Asami de tek elini kaldırıp Fukase’yi uğurladı, koli kutusunu ayaklarının dibine koydu ve koltuğunu yine masaya çevirdi.

Kapı önüne gelmişken, “Aa, aklıma geldi şimdi” diye Asami’nin seslendiğini duydu, dönüp baktı.

“Bu aralar biraz vaktin olmaz mı? Muray ‘Uzun zamandır içmeye gitmedik’ diyordu. Seninle de görüşmek istiyormuş.”

“Ha ha” diye gülerken cevap verdi ama sesi çıktı mı yoksa yalnızca gülümsemiş mi bulundu, kendisi bile emin değildi. “Bir şey yapalım” diye teklif eden her zaman Muray olmuştu. Ancak Muray onun adını falan hayatta anmazdı. En son görüşmeleri de bir yıl önceydi. O da neşeli bir etkinlik değildi zaten. İş yerinde görüşüyor olmaları hatırına *Asami söylemiş olabilir ismini. O bile aslında çağırılmak istemiyor olsa gerek.*

Fukase bir damla bile içki içemezdi.

Koridora çıkınca yağmurun kuvvetlendiğini fark etti.

“Nishida-san, ne iyi zamanlama!”

Öğretmenler odasının yanındaki ofis makineleri odasından bir öğretmen başını uzattı. Bu kadın bu yıl nisan ayında tayin olup gelen Mizuki Kida adlı Japonca öğretmeni idi. *Kaç defa dosya ya da yazı malzemesi getirip verdi ama hâlâ Fukase demiyor, şirket ismiyle sesleniyor; ancak düzeltmek için uğraşmaya da değmez şimdi.*

“Buyurun, ne vardı?”

“Yazıcıda garip bir uyarı işareti çıktı.”

Ofis makineleri odasına girip Kida'nın parmağıyla işaret ettiği yazıcının dijital panosuna baktı. *Yine aynı şey*, diye tam iç çekecekti ki kendini tuttu. *Gariplik falan yok.*

“Mastır değiştirme işareti bu.”

“Mastır mı?”

“Kâğıt rulosu demek.”

“Öyle mi? Peki bunu kendimiz mi değiştireceğiz?”

“Bu sefer ben yapayım, bakın siz de. Çok kolay, hemen öğrenirsiniz.”

Fukase yazıcının yanında duran küçükçe mukavva kutudan yeni mastır çıkardı. Yazıcının kapağını açtı. Mahcupça yanında duran Kida, “Kusura bakmayın” diyerek Fukase'nin ellerine bakıyordu ama o, “Yok, hiç önemli değil” diyebildi yine de. Bugün bunun için gelmemişti buraya. “Yazıcı bozuldu, acil gelin” diye telefonla kaç defa çağrılmışlığı vardı. Koşturup gelince mastır ya da kartuş değiştirme, hatta yalnızca sıkışan kâğıtları çıkarma gibi şeylerle karşılaşması bir kez, iki kez değildi yani.

“Şey, bir şey diyecektim...”

Kida bir adım yaklaşır, yazıcıyla uğraşan Fukase'nin gözlerine baktı. *İlani-aşk edecek falan diye bir beklentiye düşecek hâli yok. Çünkü böyle olumlu düşünceleri daha onlu yaşlarının başındayken yitirmiş durumda.*

“Asami Hoca'yla yakın arkadaş mıydınız?”

Tam da düşündüğü gibi. Önüne bakarak cevap verdi.

“Üniversiteden dönem arkadaşınız. Aynı seminer dersindeydik.”

“Öyle mi?..”

Cümlenin gerisini hayal etti kafasında. *O kadar iyi bir üniversiteden mezun olmanıza rağmen, nasıl da böyle ümitsiz bir şirkette çalışıyorsunuz?* Ancak Kida memnun bir ifadeyle gülümseyerek Fukase'ye bir adım daha yaklaştı.

“Asami Hoca'nın çıktığı bir kız var mıydı?”

Yüzünü kaldırınca Kida'nın yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini gördü.

“Yanlış anlamayın. Öğrenciler arasında bugünlerde bir kızla birlikte görüldüğüne dair dedikodusu yapıyor da... Çocuklardan biri doğrudan kendisine sorunca ‘Sadece bir tanıdık’ demiş ama nasıl acaba?”

Kıda’nın yüzüne bakmadan, *tamam bitti işte*, der gibi yazıcının kapağını kapadı. El atmışken kullanılmış rulo kutusunu da temizledi. Kartuş yedekleri de yerinde.

“Ayrıntılı bilgim yok ama ben öyle bir şey duymadım. Hep işi hakkında konuşur. Öğrencilik zamanlarından beri, ‘Gerçek bir öğretmen olmak istiyorum’ derdi zaten.”

“Öyle gerçekten. İşine sarılma tarzı diğer öğretmenlerden farklı. Böyle konuşmam münasebetsizlik olacak ama sizin tavırlarınızdan da Asami Hoca’nın arkadaşı olduğunuz belli oluyor.”

Arkadaşı değildi. Hasbelkader dördüncü sınıfta aynı seminer dersine katılmışlardı yalnızca. O zamana kadar aynı fakültede bir kez olsun konuşmamışlardı bile. Öncesinde Fukase’nin adını dahi bilmiyordu muhtemelen.

“Müsaadenizi isteyeyim. Bir ihtiyacınız olursa her zaman arayabilirsiniz.”

Yine bir şeyler soracak gibi duran Kıda’ya sırtını dönüp hızlı adımlarla makine odasından çıktı. Tam o sırada Asami de öğretmenler odasından çıkıp önlerinde belirdi. Sınav sorularını ya da ders materyalini tamamlamış olmalı, elinde birkaç A4 fotokopi kâğıdı var.

“Hâlâ burada mıydın sen ya?”

“Yazıcıya baktım biraz. Şimdi gidiyordum.”

Utacak hiçbir bir şey yok ama Asami’nin olmadığı bir ortamda Asami’nin öğrencilik yılları hakkında konuşmaktan biraz suçluluk duydu, gözlerini pencereden dışarı çevirdi.

“Aman dikkatli ol!”

Göz göze gelince Asami’nin kâğıtları elinde direksiyon gibi tuttuğunu gördü.

“Tayfun geliyormuş.”

“Sağ ol. Aklıma gelmişken, Muray’a da selam söyle. Hafta sonu olursa her zaman vaktim var benim.”

Bu sefer içinden geldiği gibi konuşabildi. Yağmuru görünce aynı şeyleri düşünüyorsa Asami arkadaşı olmalıydı; yakın arkadaşı hatta. O gün birlikte yemek yemeyi öneren Muray da öyle.

Şehrin manzarasını griye dönüştürecek kadar yağmur hızlanmıştı. Ancak arabadaki radyodan yağmur için tehlike uyarısı haberleri yoktu daha. Uyarı geldi diye işini yarıda bırakıp eve gidebilecek durumda da değildi gerçi. Dışarıdaki ortamın tam aksine, “Yaz tatiline az kaldı” diye konuştukları programda oynak bir müzik çalıyordu. Silecekleri tüm gücüyle çalıştırsa da önünü göremiyordu ve direksiyonu tutan elleri her zamankinden daha sıkı abanmış durumda. Yine de *Asami makine odasına girince Kida onu nasıl bir yüz ifadesiyle karşıladı acaba*, diye hayal kuracak kadar rahat.

Gerçekten nasıl acaba; Asami'nin kız arkadaşı var mıdır?

Asami'nin telefon numarasını da elektronik posta adresini de biliyordu ama onunla bu yollarla iletişim kurmazdı hiç. İşyerine gelen siparişleri götürmeye gittiğinde Asami'nin vakti olur da bir kahve içmeye davet ederse rehberlik odasında konuklar için ayrılmış yerde oturdukları olurdu arada, ama kız arkadaşı hakkında hiç konuşmamıştı.

İş vakti olduğunun fazlasıyla bilincinde olduğundan olsa gerek, yeni öğretmen olarak Narasaki Lisesi'ne tayininden beri birinci sınıfların sınıf öğretmeni olan Asami, yakın zamanda karşılaştığı sorun neyse yalnızca onun hakkında ve tek taraflı konuşurdu. Aynı sorumluluğu almaya devam ettiği için, üçüncü sınıfların sınıf öğretmeni olduğu bugün de bu durum değişmiş değildi. Yaz tatilindeki ikmal derslerini de Asami kendi isteğiyle verdiğini söylüyordu.

Ona danışıyor filan değildi. Asami kendi kafasındaki düşünceleri dile getirerek düzene sokuyordu. Böyle yaparak kendi kendine bulduğu cevabı dile getirip teyit ediyordu. Karşısındakinin Fukase olması gerekmiyordu. Ancak Fukase'yle bunları konuşuyor olmasından, işyeri dışında işiyle ilgili sorunlarını açacak kimsenin olmadığı da düşünülebilirdi.

Öyleyse kız arkadaşı yok. Yakın dostu da mı yok?

Kendimi ne sanıyorum, diye düşünen Fukase başını hafifçe salladı. Kendisini başkalarının ihtiyaç duyduğu biri falan mı sanıyordu yoksa? İçine attığın şeyleri yalnız bir kişiye; değer verdiğin bir kişiye açsan yeterli. Ancak kendi gibiler böyle düşünürler; o yaklaşıma da sürekli etrafında birileri olan Asami gibiler konuşmak istediklerinde önlerindeki kişiye, kim olursa olsun, hiç çekincesiz içini açabiliyordur mutlaka.

Bu nedenle lise öğretmenliği denen bu mesleğe karşı Asami'nin nasıl tutkuyla bağlı olduğunu, altı üstü seminerden arkadaşı olan Fukase de öğrenebilmişti.

Meikyo Üniversitesi Ekonomi Fakültesi Ekonomi Bölümü'nde Yamamoto Hoca'nın seminer dersine katılan öğrenciler Fukase dahil beş kişiydiler. Fen bilimlerinden farklı olarak böyle seminer derslerine her gün gitme zorunluluğu yoktu. Araştırma konusu da herkese özel olarak belirlenmişti. Bu yüzden eğitim yılı başından beri her zaman, çalışması ya da iş görüşmesine şirketlere gitmesi gereken birisi mutlaka çıktığı için hepsinin bir araya geldiği gün neredeyse hiç olmamıştı. Fukase ile Asami'nin tesadüfen araştırma odasında birlikte bulunmaları mayıs başındaki tatillerden sonraki bir gün olmuştu. İkisi de kendi masalarında bilgisayarı önünde çalışırken konuşmaya başlayan Asami olmuştu.

"Profesörün olmadığı günlerde bile geliyorsun Fukase. Ne kadar da ciddiymişsin."

"Sen de öylesin ama."

"Ben gelecek haftadan itibaren öğretmenlik stajuma başlıyorum, o yüzden."

Kendi mezun olduğu liseye iki hafta gideceğini herkes toplandığında konuşulurken duymuştu.

"Evet, söylemiştin. Asami sen şirketlere iş başvurusunda bulunmayacak mısın?"

Böyle bir soru sorabiliyor, çünkü kendisi girmek istediği üç büyük bankanın da birinci eleme sınavlarından başarıyla geçti. Şimdi düşününce, bugüne kadarki hayatında en çok özgüven sahibi olduğu zaman dilimi buydu herhalde.

“Tek tercihim öğretmenlik.”

Asami bir an bile duraksamaksızın kesin cevabını vermişti. Fukase'nin kafasında seminerdeki öğrenciler, gösterişçi üç kişi ile ciddi iki kişiden oluşan iki gruba ayrılmıştı. Asami, gösterişçiler grubundaki üç kişiden biriydi ama üçü içinde nispeten az konuşuyordu. Diğer ikisi bağırıp çağırdığında onları gülümseyerek izlerdi. Tek başına bırakılmış da değildi gerçi, grubun ağabeyi gibi bir izlenimi vardı. Buna rağmen o gün verdiği cevaba “Demek öyle” diye hafifçe başını sallayan Fukase'ye, daha fazlasını sormamış olmasına rağmen, kendi isteğiyle öğretmenliği neden seçtiğini anlatmaya başladı.

Asami'nin babası lise öğretmeniymiş. Ancak Asami çocukluğundan beri onun gibi olma isteğinde değilmiş. Aksine, “Her şey olurum da öğretmen olmam” diyormuş. Babası her akşam eve geç vakitlerde döner, liseler arası beyzbol yarışmasında hiç de iddialı bir okul olmamalarına rağmen tatil günlerinde sabah akşama kadar beyzbol takımı için uğraşmış. Bayramlar ya da yılbaşı gibi önemli günlerde, ailece seyahatleyken bile, sınıf öğretmenliği yaptığı çocuklardan biri dükkândan bir şey çalmış da polisten uyarı almış diye haber geldiği olur, o da ailesini orada bırakıp tek başına eve dönermiş.

Kendi ailesine sırtını dönüp, ömründe sadece iki-üç yıl görüşeceği elâlemin çocuklarına öncelik veren babasını küçük gördüğü zamanlar da olmuş.

“Hayattayken babama bir kez bile saygı duyduğum olmadı. Gel gör ki...”

Üniversiteye başladığı yılın sonbaharında Asami'nin babası ölmüş. Cenazesi hafta içi bir günde olmasına rağmen tören salonu başsağlığı dilemeye gelenlerle tıklım tıklım dolmuş. Hepsi babasının öğrencileriymiş. Birer birer yanlarına gelerek annesine ve Asami'ye minnet duydukları hocalarıyla ilgili anılarını anlatmışlar heyecanla.

“Benim bilmemin olanaksız olduğu anılar olmasına rağmen, anlattıklarında babamın orada nasıl davrandığını tümüyle gözümde canlandırabiliyordum. İyi bir hayat mı yaşadık kötü mü, bu ancak öldüğümüzde anlaşılıyor bence. Kaç kişi hayatında

bizimle karşılaştığı için kendini şanslı hissediyorsa bu dünyaya gelmemizin anlamı da, değeri de onun kadar işte. Bunun için ben, olabildiğince çok kişiyle bağlantıda bulunmak istiyorum. Babam gibi gerçek bir öğretmen olmak, birilerinin hayatının her bir anına var gücümle yaklaşarak yaşadığımın kanıtını bırakmak istiyorum.”

Bunları dinlerken afallamış gibi sadece başını sallamıştı. Asami'nin güçlü konuşmasından sonra diyecek laf bulamamıştı.

“Neler diyorum ya. Tam da şimdi öğretmenlik stajı günlüğünde neden öğretmen olmak istediğim sorusunu cevaplıyordum, konuşup biraz fazla konuştum.”

Asami kendisinden konuşmaktan hafif utanmış bir halde omuzlarını kısarak güldü. Fukase daha arkadaşının duygularına uygun bir karşılık bile verememişken Asami onu zorda bırakmadı, bu nahoş ortamı düzeltti. Utanan Fukase, “Kahve yapayım ben” diyerek yerinden kalktı. Araştırma odasının bir köşesindeki masada su ısıtıcısı ile filtre kahve makinesi, bir de herkesin kendisi için getirdiği birer kahve kupası diziliydi.

“Aynı kahve çekirdeği aynı makine ama Fukase yapınca güzel oluyor bu kahve.”

Alışık olmadığı böyle övgü sözlerini pek sevmezdi ama bu sefer farklıydı. Şarkı mırıldanarak kahveyi hazırladı sonra biraz daha konuştu ama mezun olduktan sonra ne yapacakları konusunu açmadı hiç.

Bunları düşünürken... Fukase direksiyonu yine sıkıca tuttu. Nefes almakta güçlük çektiğini hissedince boynunda hâlâ kimlik kartı asılı olduğunu fark etti. *Makine odasında mı böyle oldu acaba; kartın kordonu kıvrım kıvrım bükülmüş durumda. Ama tek nedenin bu olmadığını da biliyor. Kendisi şimdi ne yapmakta? Altı üstü on tane dosyayı bu kadar zaman harcaıyıp getirdi, yazıcının kartuşunu değiştirdi. Herhangi birinin yapabileceği bir iş. Başkalarının merhamesiyle ayakta duran bir şirket onunki.*

O gün keşke o da Asami'ye kendi geleceği hakkındaki düşüncelerini anlatsaydı. Bankacılık mesleğine karşı Asami kadar heyecan duymuyordu gerçi ama başkasına anlatarak belki kendi

muallak yaşam planının merkezine koyacak sağlam bir şey bulabilirdi. Daha basit düşününce, iş görüşmelerine alıştırma yapmış olurdu. Böyle yapsa belki en azından bir yerden iş başvurusuna olumlu cevap alabilirdi.

Öyle olabilirdi, olabilirdi, *olabilirdi*.

Doğru dürüst bir amacı olmadan yaşadığı bugünlerde, kendi kendine karar verdiği tek şey o kelimeyi hiç kullanmamaktı ama aklında her zaman bu on harf girdap gibi dönüp duruyordu.

Yapmamalı, yapmamalı. Kırmızı ışıkta durmuşken torpido gözünden sakız kutusunu alıp sakızları ağzına boca etti. Ağzına dolan sakızları birleştirmek ister gibi hepsini birden çiğnedi.

Negatif düşüncelere dalması yağmur yüzünden olmalı. Dur bir dakika, tekrar düşün. Fukase kendi kendisini ikna etmeye çalışıyordu.

Şimdiki halimle mutsuz değilim. Bilakis, nihayet herkes gibi mutluluğa erişebildim işte.

Yağmur sesini bastırmak ister gibi radyonun sesini açtı. YUZU grubu “Yaz Renkleri”ni söylüyordu. Böylesine neşeli bir şarkı çalırken kendisi sıkıcı şeyleri sıralıyordu kafasında. Müziğin ritmine uydurup sakız çiğnemeye başlayınca bulutlar arasından güneş çıkmışçasına Mihoko’nun yüzü canlanıverdi aklında. *Obon Festivali’nde birlikte seyahate çıkmayı teklif etsem mi acaba? Çıkmaya başlayalı yaklaşık üç ay oldu, artık yavaş yavaş o kadar yakınlaşmak normal olmalı. Nereye gitmeli? Okinawa, Hokkaido, Hawaii bütçeyi aşar*.

“Evet, şimdi de yabancı bir parça dinleyelim. Yaz denince ilk akla gelen tabii ki bu!”

Giriş melodisini bir yerden tanıyordu. Fakat şarkıcıyı da şarkının ismini de hatırlayamadı. Yabancı müzikten anlamayanlardan o; ama bu şarkıyı defalarca dinlemişti. Arabanın içinde.

O gün... Yabancı müzik seven Tanihara’nın kendi derlediği şarkılarla yaptığı karışık CD’de en başta çalan parçaydı bu.

“Tanihara Seçkisi Yaz Versiyonu!”

Böyle dedikten sonra yüksek sesle şarkı söylemeye başlayan Tanihara’ya “Yeter artık ya!” deyip bıkkınca şikâyet eden kişi direksiyondaki Asami’ydi.

“Ne var bunda şimdi? Sen uyuklama diye sadece ortamı canlandırmaya çalışıyorum! Hadi, hep birlikte şarkı söyleyelim.”

Tanihara dönüp arka koltuktakilere baktı. “Yabancı şarkı falan hayatta beceremeyiz biz ya” diye söylendi Fukase yanındaki Hirosawa’ya. Ancak hiç beklenmedik şekilde Hirosawa, “Bu şarkı kadarını ben de bilirim” diyerek şarkının ismini ve şarkıcıyı söylemesin mi! İngilizce dersinde dinlemişmiş. ““The Beach Boys’ dan ‘Surfin USA’ bu.”

Nishida Ofis Makineleri AŞ ofis makineleri ve ofis mobilyalarının satış, kiralama ve bakımı ile ofis sarf malzemelerinin satışını üstüne bir şirketti. Ofise döndüğünde bölüm müdürü Koyama, başını muhasebe defterinden kaldırıp Fukase’yi karşıladı. “Yolunu gözlüyorduk!” Koyama’nın da diğer çalışanların da yüzlerinden işle ilgili bir şey olmadığı belliydi. Toplam on sekiz kişinin çalıştığı bu şirkette yalnız patronun özel odası vardı; geri kalan herkes aynı odada yan yana masalarda oturmaktaydı. Şirkete girişi üç yıl olmasına rağmen hâlâ en genç eleman olan Fukase’den üstlerinin beklentisi ise tekti.

Kahve yapması. Hayır, özel bir makine falan kullanmıyordu bunun için. Fukase şirkete girdiği yıl yenisini aldıkları, elektrikli eşya mağazasında 5.000 yenden ucuza satılan filtre kahve makinesi masadaki saygın yerinde duruyordu zaten. Ancak kahve çekirdeklerini getiren kişi Fukase’ydi. Kavrulmuş halde satın aldığı kahve çekirdeklerini kahve yapmaya başlamadan hemen önce, yine kendi getirdiği özel el değirmeninde çekiyordu. Önceleri yalnız kendisi için yapıyordu ama on bardaklık su kaynatan makinanede yalnız bir kupalık kahve yapmaktansa biraz çokça yapınca kahve daha lezzetli oluyordu. Hazır yapmışken birlikte içmek istemez misiniz diye sunduğu kahveleri sonunda herkes dört gözle bekler oldu. Artık günde bir kez bütün çalışanların Fukase’den kahve içmesi, söylenmemiş bir kural gibi.

Bir kahve 100 yen. Fukase bu parayla kahve çekirdeği alıp geldiği için “İçmek isteyen dilediği zaman serbestçe kullansın” teklifiyle gelindi. Ancak o, kahvenin kavrulma derecesine göre ne incelekte çekileceği farklı olduğundan “Çoğu amatörün anlayacağı

bir iş değil bu, paraya yazık olur” diye buna yanaşmadı. Genel kullanım için Fukase’nin kahvesi değil, marketten alınma orta kalite bir kahve kullanılmasına karar verildi.

Bu yüzden bugünkü gibi Fukase’nin sabahtan itibaren dışarıda olduğu günlerde şirkete dönünce, sadece döndü diye bile sıcak karşılanır oldu.

Soluklanacak vakit bulamadan Fukase kendi masasına oturdu, çekmecedeki kahve torbasını ve el değirmenini çıkarıp tıkr tıkr çevirmeye başladı. Bir anda tüm oda güzel kahve kokusuyla doldu.

“Benim bu hafta ilk kahvem olacak. Nerenin kahvesi bu?”

Koyama kendi masasından, “İlk kahveyi alacak olan benim” diye seslendi; hafif uyarı da vardı tabii bu seste.

“Kenya’dan. Özelliği portakallı, bitter çikolatalı gibi bir aroması olması. Diğer kahve çekirdeklerine göre daha çok kavuruyorlar bunu, tadı biraz koyu gelecektir.”

“Tam da benim sevdiğim gibi.”

“Ben geçen seferkini beğenmiştim. Neredendi o?”

Fukase’nin karşısında oturan kadın çalışan da konuşmaya katılmıştı.

Guatemala, demeye fırsat kalmadan yanında oturan genç cevap verdi bile. “Şeftali gibi kokusu vardı, değil mi Fukase?” diye. Bunun gibi Fukase merkezli konuşmalar artarak devam etti. Halkanın böyle ortasında olmak Fukase için ilk defa deneyimlediği bir şeydi.

Kural olarak, kahve içenler kahve parasını filtre makinesinin yanındaki kumbaraya attıklarından ticari bir iş yapıyor havasında değildi. Satın aldığı kahvenin masrafını da tek tek açıklamıyordu kimseye. Bu parayla ancak bir alt kalitede karışık kahve çekirdeği satın alabilirdi aslında; her zaman karışık olandan da, marketlerde sattıkları biraz iyi kahveden de güzelini alırdı. Her hafta değişik türden kaliteli bir kahve getirmesi, günde birkaç dakikalığına da olsa halkanın merkezinde olmak içindi.

Buyurun önce siz alın, dese de ilk kahveyi kendi kupasına koyduktan sonra diğerlerinin kalkıp sıraya girmesinden memnundu.

Gözle görünmez bir fayda ama bu sayede kendisini buraya ait hissediyor. Fukase'nin yaptıklarıyla mutlu olan birileri var.

O kadar çok değil o birileri ama çalışmaya başlamadan önce de mutlu olan bir kişi vardı. Profesör de dahil seminerdeki herkes onun kahvesini överdi ama, "Bugüne kadar içtiğim bütün kahvelerden güzel" diyen sadece bir kişiydi.

Her şeyi unutabilsem ne kadar rahat ederdim, diye gecelerce aklından gitmeyen o uğursuz olay bir anda yine aklına gelse de kahve içtiğinde az da olsa huzur bulurdu. Aynı zamanda elinden bundan başka hiçbir şey gelmediği için çaresizlik hissine de düşerdi. Hiç olmazsa daha lezzetli bir kahve yapmış olmak isterdi.

Fukase'nin İnci Kule Apartmanı'na taşınması Nishida'da çalışmaya başlamasıyla aynı zamanda oldu. Banyolu, altı hasırlı tek bir oda; kirası da 60.000 yen. Öğrenciyken kaldığı daire de aynı şekildeydi; hem kirasının 40.000 yen olması gibi iyi bir yanı vardı hem de tek metroyla şirkete gidebiliyordu. Fakat gözle görünür şekilde öğrencilik yıllarıyla farklı olmasını istediği için taşındı. Mobilya ve elektrikli eşyaları olduğu gibi getirip kullandığından ortalık yine de öğrencilik günlerini anımsatacak şeylerle doluydu ama, *Artık o günlere dönemem,* diye kendisini inandırmaya çalışıyordu.

İş yerine kadar aktarmasız, tek trenle gidebiliyordu ama istasyona kadar yirmi dakika yürümesi gerekiyordu. Lise yıllarından sonra ilk kez bisiklet kullanmaya başlamıştı ama yağmurlu günlerde yürümek zorundaydı.

Clover Coffee ile karşılaşması işe girdikten üç ay kadar sonrasıydı. O gün sabahtan başlayan yağmur dinmeden yağıyordu. Hava tahmininde akşama kadar açar denmişti ama işten çıkıp kendi istasyonunda indiğinde bile hiç azalmadan yağmaya devam ediyordu. İstasyon önündeki Yoshinoya Restoran'da akşam yemeğini bitirdiği sıralarda nihayet yağmur dindi, şemsiyesini açmadan çarşıdan geçip evlerin başladığı caddeye kadar yürüdü. Ancak tam yerleşim bölgesine girmişken alnında yağmur damlasını hissetti.

Şemsiye açsam mı açmasam mı, diye düşünürken birden arka

Tokyo'dan beş öğrenci, birlikte uzak bir köyde birkaç gün geçirmek üzere keyifle yola çıkarlar. Güzel başlayan tatilleri fırtınalı bir gecenin sonunda tamamen değişir. Üç yıl sonra hepsi onları katil olmakla suçlayan isimsiz mektuplar alınca eski sınıf arkadaşları yeniden bir araya gelir.

Mektupları gönderen kim? Katil kim? Suçlu kim?

İtiraflar ile dünya çapında büyük beğeni kazanan Japon yazar Kanae Minato, ölümcül bir kazaya yol açan sayısız zinciri zekice birbirine ekliyor ve trajik gerçek nihayet gün ışığına çıkana kadar okuru ustaca yanlış yola çekiyor. Tam çözüldüğü anda düğümün aslında çok daha gerilerde olduğunu göreceksiniz, okudukça daha da içine çekileceksiniz.

Kanae Minato insan doğasının karanlık yönlerine eğildiği kitaplarıyla Japonya'da polisiye türünün kraliçesi olarak adlandırılıyor. Minato'nun çok satanlar listesinde yer alan ilk romanı *İtiraflar* Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

